

Ekteskapet er for mann og kvinne

13. og 14. september er det valg også til bispedømmerådet for kommende 4 år. Denne gangen er det to lister; Nominasjonskomiteens kandidatliste og Kandidatliste for Åpen folkekirke. Begge listene inneholder 18 kandidater, og kandidatene har gitt svar på noen aktuelle spørsmål. Jeg anbefaler alle å se på www.bd.kirken.no/more/kandidater og der se hva kandidatene mener.

Imidlertid er et spørsmål som over-skygger alle andre ved dette valg; nemlig om det skal utarbeides vigselsturgi for

likekjønnede par. Dette vil i så fall være et klart brudd med det Den norske kirke (DNK) tidligere har stått for. Rettesnor for DNK må være hva Bibelen sier og ikke hva folk ellers måtte mene. Både i det gamle og det nye testamente finner vi tekster som klart viser at ekteskapet er mellom mann og kvinne. Jeg viser bl.a. til 1. Mos 1.27 og Matt 19.4-6.

Jeg tror det vil få alvorlige følger for DNK hvis det blir vedtatt vigselsturgi for likekjønnede par. Mange av de trofaste som går i kirken på søndagene vil føle seg

mer usikre i en kirke som har fjernet seg fra Bibelens budskap om ekteskap.

Mitt anliggende er å anbefale Nominasjonskomiteens kandidatliste og gi en tilleggsstemme til de kandidatene som sier nei til vigsel av likekjønnede par i kirken. Nå må det aktive kirke- og misjonsfolk være med i dette valget. Si ja til ekteskapet som Guds skaperordning for mann og kvinne, og ja til Bibelen som kirkens øverste autoritet for tro og liv.

Rolf Myhre

MEDIA MENER

Fogderistrid

Det er i seg sjølv ikkje oppsiktsvekkjande at lokaliseringsstrid skadar tenestetilbodet. Vi har sett det i kranglar om skulestruktur og når vegtraséar skal veljast. Slike kranglar fører ofte til at ingenting skjer. I saka om sjukehuslokalisering i nordfylket vart tilliten knust i innspurten. Det ansvaret har Kinserdal saman med sentrale personar i leiinga i Helse Midt-Norge. Eit slikt ansvar har sin pris.

2. september 2015

Sunnmørsposten

Bruk de beste

Sykehussaken har skapt et voldsomt engasjement. Det har vært innsamlinger og konserter for å sikre økonomi til en rettssak. Totalt har det kommet inn vel 1 million kroner til formålet. De som har bidratt, forventer med rette at pengene blir brukt på best mulig måte. I denne saken må vi bruke de beste advokater som er å oppdrive. Vi kan ikke forvente at kommuneadvokaten har spisskompetanse på dette feltet.

3. september 2015

Tidens Krav

Privatisering

Debatten går om hvordan en kommune skal bli i stand til å yte bedre og flere tjenester innenfor samme budsjett-rammer – eller opprettholde tjenestetilbudet med lavere rammer. Offentlig sektor har mye ugjort. Men det er ideologi på avveie å hevde at kommuner ikke kan yte like gode løsninger som private. Forutsatt at man ikke legger til grunn at noen skal tjene ekstra penger fordi ansatte skal gis dårligere vilkår.

3. september 2015

Flyktninger

Den store flyktningkrisen setter avtrykk i de fleste norske kommuner. Det er gledelig at så mange kommuner i Midt-Norge vil være med på dugnaden for å ta imot flere flyktninger. Men det er ikke nok. Fem kommuner i Trøndelag og på Nordmøre sier nei til å ta imot flere. Det er ikke viljen, men evnen det skorter på. Det skjer mye positivt også. Et stort antall frivillige engasjerer seg i flyktningearbeidet. Midt i krisen viser det at nordmenn bryr seg.

3. september 2015

Adresseavisen

Å løfte i flokk

DEBATT

Bjørn Guvåg og Rasmus Rasmussen

I **Sunnmørsposten** 2. september tar avisens lederartikkel et oppgjør med styreleder Stein Kinserdal i HMR. Kinserdal sier åpent at helseforetaket ikke har gitt folket i fylket det helsetilbudet de burde ha fått. Avisen har samme dag et intervju med Espen Remme, den nye direktøren for HMR, der helseforetakets dårlige økonomi er et viktig tema. Lederen avslutter med å vise til at tilliten til prosessen om lokalisering av nytt fellessykehus for Nordmøre og Romsdal ble knust på slutten. Ansvaret på dette mener avisens ligger på Kinserdal sammen med sentrale personer i ledelsen i HMN. Disse forhold har sin pris, og avisens sier dermed tydelig at Kinserdal må gå. Samme uttalelse har også kommet fra sentrale politikere på Nordmøre. De stiller som ultimatum at Kinserdal må gå før sykehusprosessen kan komme videre, basert på denne selvdefinerte mangel på legitimitet.

Om disse forhold bør få konsekvenser, så er vi av den oppfatning at det må gjelde helt andre personer enn styreleder Kinserdal i HMR og ledelsen i HMN. Den som forsøkte å skape størst mistillit til prosessen var daværende direktør Astrid Eidsvik. Hun trakk seg frivillig da hennes idéfaserapport fikk helselakt i kvalitetssikringen, og da hun innså at hun heller ikke fikk flertall for sitt syn. Hun hadde ikke mot til å stå løpet ut og levere sin innstilling, noe Kinserdal oppfordret henne til. Isteden ga hun en knapp pressemelding som forsøkte å legge skylden for hennes avgang på andre.

Eidsviks støttespillere fortsatte sitt hardkjør mot prosessen, som toppet seg da de forsøkte å kuppe styremøtet i HMR. De ba om å få møtet lukket og kom også med beskyldninger om korrupsjon. Styreleder Kinserdal hadde kløkt og mot nok til å stå imot og gjennomføre styremøtet. Ettersom viste at korrupsjonsbeskyldningene var grunnløse. Nå brukes lukkede styremøter som et argument mot prosessen, noe de paradoksalt selv tidligere hadde bedt om. For øvrig har helsedepartementet i sommer utarbeidet nye retningslinjer omkring helseforetaksloven basert på lovforarbeidet, og som langt på veg støtter styrenes begrunnelser for lukkede styremøter.

Avislederen mener ansvaret ligger hos den som sitter ved roret, ikke hos dem som

Styreleder: Stein Kinserdal står støtt, og har evnet å la faglige hensyn komme foran fogderistriden, skriver Rasmus Rasmussen og Bjørn Guvåg. FOTO: ERIK BIRKELAND

jobber for sine egeninteresser. Likeledes at det er forskjell på gode og dårlige prosesser, og at det er når prosessene er dårlige at resultatet blir dårlig. Her er det mye lettvinnt argumentasjon. Vi har faktisk sett en styreleder som har evnet å ta ansvar for pasientenes beste, på tross av sterke egeninteresser bl.a. fra Sunnmøre, også representert i styret. Vi husker fortsatt begrunnelsen formannskapet i Ålesund ga for å støtte en lokalisering på Storbakken, fordi det var lengst unna sykehuset i Ålesund.

Også gode prosesser kan motarbeides, og således mislykkes. Her har de tillitsvalgte overlegene ved sykehusene på Sunnmøre offentlig gått ut og krevd styrelederens avgang, og åpenlyst hevdet at de vil motarbeide lokaliseringen av fellessykehuset på Hjelset. Dette er det stikk motsatte av å løfte i flokk, som avislederen fremhever er viktig. Det kan være interessant å sammenligne med den pågående sammenslåingsprosessen i høyere utdanning. Om professorene ved Høgskolen i Ålesund ikke bare hadde uttalt uenighet, men offentlig gått ut og proklamert at de aktivt vil sabotere sammenslåingen, så skulle det ikke ha medført noen som helst slags reaksjoner.

Noen ser kanskje en sammenheng mellom det dårlige helsetilbudet og helseforetakets dårlige økonomi. At det kan være en sammenheng mellom den økonomiske situasjonen og at viktige medarbeidere ikke ønsker å løfte i flokk, men motarbeider for å trenere saker de er uenige i, er vel heller ikke usannsynlig.

Avislederen viser til at gode prosesser må bygge på et solid faktagrunnlag. Eidsvik selv hevdet at faktagrunnlaget var godt, og at prosessen måtte fortsette. Og alle faglige analyser utpeker Hjelset som beste lokalisering, selv om direktør Eidsvik etter eget utsagt «nullet» ut forskjellene, til ensidig fordel for alternativet lengst unna Ålesund.

Hun har i avisintervju i ettertid innrømmet at hun ville gå for Storbakken, bl.a. forklart med de økonomiske konsekvensene av pasientlekkasjene til Trøndelag. Hun skjønnte altså ikke begrunnelsen for hennes egen stilling som direktør for det nye helseforetaket felles for hele fylket – å se helheten. Disse økonomiske effektene er en ren bokføringsmessig konsekvens av tilfeldige administrative grenser, fullstendig irrelevant ved lokalisering av sykehus for de syke. I vårt fylke forsvant de med et pennestrøk, selv om pasientstrømmene var uendret. At Storbakken hele tiden har vært hennes mål ble ettertrykkelig klart da hun avslørte sin agenda i et senere intervju – hun mener man på Sunnmøre bør være bekymret for sykehuset i Ålesund, fordi det nye sykehuset på Hjelset kommer så nært.

Samme argument benyttes av overlegene på Sunnmøre, som er mer opptatt av avstanden mellom sykehusene enn avstanden mellom sykehus og pasientene. Legene kjemper for sine egne særinteresser, stikk i strid med det overordnede hensynet til pasientene. På tross av et meget sterkt press fra slike særinteresser, har styrene i HMR og HMN fulgt konklusjonene i de faglige utredningene, som alle peker på Hjelset som beste lokalisering. Vedtaket av helseminister Bent Høie hadde samme konklusjon som begge styrene.

De som kjempet for en lokalisering lengst unna Ålesund hevder at de opplever tilliten til prosessen som knust, en tillit de selv har jobbet hardt for å ødelegge. Da forsøket på å kuppe styremøtet ikke førte fram, prøver Eidsviks tilhengere nå enda en gang å avsette styreleder Kinserdal. At han har motstått denne langvarige og intense kampen fra sterke særinteresser faller disse svært tungt. Men Kinserdal står støtt, og har evnet å la faglige hensyn komme foran fogderistriden. Om denne saken bør få konsekvenser, så er det overfor dem som ikke ønsker å løfte i flokk.